

La mascareta? Ja no cal, gràcies

written by Ferran Planell | 10 de maig de 2022

Seurem davant l'ordinador cercant la inspiració per escriure aquest article, el primer que m'ha vingut al cap ha estat: maig, el mes de les flors! Però, hom ha de ser conscient de les seves limitacions i, per molt que m'embadaleixi davant d'un parterre de tiges coronades per acolorits pètals en un qualsevol jardí, els meus coneixements de floricultura es limiten a això, a la mera contemplació. Per no saber, no sé ni regar. Encara recordo aquell cop que, tot cofoi, li explicava a una florista que a ple estiu tenia cura de les meves plantes regant-les al migdia, a fi que estiguessin més fresquetes i ufanoses. Em va deixar anar un moc d'aquells per no oblidar: "Si es mullen les fulles quan els toca el sol, l'aigua actuarà com si fos una lupa i les acabaràs cremant". A partir d'aquell dia tinc el despertador posat a les tres de la matinada. Em llevo, baixo, rego el jardí i me'n torno a dalt a dormir.

Descartat, doncs, parlar de jardineria i horticultura, se m'ha acudit: Mascaretes fora! Sí, i tant, per què no? Si fins i tot aquest maig serà, ben segur, més recordat per ser el primer mes sencer sense mascaretes, que no pas per la recurrència de les seves flors. Per fi podem tornar a respirar, no sé gaire bé què, però respirar. Perquè, no sé vosaltres, però jo amb la mascareta posada no respiro. Faig petites inhalacions i exhalacions d'aire, per allò de sobreviure, però no respiro. M'angoixa, m'atabala, m'ofega, m'impossibilita. Ja sé que també em protegeix, i per això l'he duta de forma obedient. Tanmateix, quan toca, toca i quan no, no cal. Per això celebro la caiguda de la mascareta de forma generalitzada. Últimament, ja estàvem arribant a un punt de ridicleusa que vorejava la comicitat.

Sense anar més lluny, aquesta Setmana Santa, en entrar a un

restaurant per sopar, el meu amic s'adonà que s'havia deixat la mascareta al cotxe. Mentre ell retrocedia fins a l'aparcament per anar-la a buscar, la resta ens entaularem, desemmascarant-nos tan bon punt vàrem estar asseguts. Al cap d'una estona entrà el meu amic amb la mascareta posada en perfecte estat de revista. Ens cercà amb la mirada, creuà els vuit metres que separaven la porta de la nostra taula i s'assegué mentre se la treia a fi de poder brindar amb el vi que ja ens havien servit. Calia?